

Προσπάθειες ανάκαμψης:

Ο Δ' π.Χ. αιώνας πέρασε με μια διαρκή και αγωνιώδη προσπάθεια των Αθηναίων να βρεθούν πάλι στην κορφή του Ελληνισμού και να διατηρηθούν εκεί. Η προσπάθεια ξεκίνησε με τη μαγιά των εννιά τριηρών που ο στρατηγός Κόνων διέσωσε στην καταστροφική ναυμαχία στους Αιγός Ποταμούς. Τα Μακρά Τείχη με τα οποία ο Θεμιστοκλής και ο Κίμων προστάτευαν την Αθήνα, είχαν γκρεμιστεί από τους νικητές Σπαρτιάτες με χορούς και με τραγούδια. Σύντομα ξανακτίστηκαν. Ο στόλος ξαναδημιουργήθηκε. Οι συγκρούσεις ξανάρχισαν. Αυτή τη φορά, με την ενεργό ανάμιξη των Περσών και με τη δύναμη των χρημάτων τους. Στα 387 π.Χ. επέβαλαν ειρήνη («Ανταλκίδειος ειρήνη»). Η άνοδος των Θηβαίων και η εικοσαετία της ακμής τους (382 – 362), βρήκε τους Αθηναίους αρχικά στο πλάι τους κι έπειτα απέναντί τους, νικητές.

Στη συνέχεια όμως, μπροστά στους ανακάμπτοντες Αθηναίους βρέθηκαν οι Μακεδόνες του Φιλίππου. Η αντιπαλότητα κράτησε πάνω από δέκα χρόνια. Έληξε πανηγυρικά με θρίαμβο του Φιλίππου και των Μακεδόνων του στη μάχη της Χαιρώνειας (338 π.Χ.). Η Ελλάδα όλη έγινε «μακεδονική επαρχία». Και, μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, θέατρο των μαχών ανάμεσα στους επιγόνους, στρατηγούς που μάχονταν για τη διαδοχή του απέραντου κράτους.

Η πνευματική άνθιση συνεχιζόταν με τη φόρα που είχε πάρει τον Ε' π.Χ. αιώνα και που σιγά σιγά ξέπεφτε. Η κορύφωση της φιλοσοφίας είδε την έκφρασή της στο Λύκειο που ο μεγάλος Αριστοτέλης ίδρυσε με χρήματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου (βλ. [**Πατριδογνωσία**]

«

Ιστορία Χαλκιδικής

»: Ο πανεπιστήμων Αριστοτέλης). Η ποίηση υποχώρησε μπροστά στην άνοδο του πεζού λόγου με κλάδους ανάπτυξής του την ιστορία και κυρίως τη ρητορική. Οι δικανικές και πολιτικές μάχες (ιδίως ανάμεσα στον Δημοσθένη και τον Ισοκράτη) άφησαν κείμενα σπάνιας αξίας. Ο «κριτικός» Θουκυδίδης διαδέχτηκε τον «παραμυθά» Ηρόδοτο. Κι ο Ξενοφών περιέγραψε δυναμικά την Κύρου ανάβαση και την κάθοδο των μυρίων. Όμως, η παλιά αίγλη δεν ξαναγύρισε. Η πολιτική ζωή δεν επανήλθε στα υψηλά αν και με παραφορά προηγούμενα επίπεδα. Και η προσπάθεια για ηγεμονία μεταβλήθηκε σε άγχος για ελευθερία. Περαστικοί κατακτητές, περίοδοι ελευθερίας και πολλοί πόλεμοι κάλυψαν τα τέλη του Δ' π.Χ. αιώνα. Οι Αθηναίοι κατάντησαν κόλακες του κάθε κατακτητή.

Στα 318 π.Χ., ο Κάσσανδρος υπέταξε ολόκληρη την Ελλάδα και, μαζί την Αθήνα, στην οποία

τοποθέτησε «επιστάτη» τον Αθηναίο Δημήτριο Φαληρέα (350 – 283). Είναι αυτός που έκανε την πρώτη γνωστή μας απογραφή πληθυσμού. Διαχειρίστηκε με συνέπεια τα οικονομικά της πόλης και διακρίθηκε ως συγγραφέας (τίποτα δικό του δεν έχει σωθεί). Τον ίδιο καιρό, στην Ασία, ο Αντίγονος ο Κύκλωπας, στρατηγός παλιά του Μεγάλου Αλεξάνδρου, αναδεικνυόταν κυρίαρχος της Ασίας παρ' όλο που εναντίον είχαν συνασπιστεί όλοι οι άλλοι επίγονοι του νεκρού πια στρατηλάτη. Στα 311, ειρήνευσαν. Στα 310, ξανάρχισαν τον πόλεμο.

Δημήτριος ο Πολιορκητής:

Ο γιος του Αντίγονου, Δημήτριος ο Πολιορκητής (337 – 283), εισέβαλε στην Ελλάδα και την κατέλαβε. Όταν έφτασε στον Πειραιά, ο Φαληρέας το έσκασε στην Αλεξάνδρεια (οι εργασίες του εκεί έβαλαν τις βάσεις της γραμματικής και της κριτικής των κειμένων). Ο Δημήτριος ο Πολιορκητής πήρε την Μουνιχία κι ανήγγειλε ότι ήρθε ως ελευθερωτής. Ανέβηκε στην Αθήνα, όπου τον υποδέχτηκαν με θείες τιμές και τον εγκατέστησαν στον Παρθενώνα! Ανακήρυξαν κι αυτόν και τον πατέρα του (τον Αντίγονο) θεούς, έστησαν βωμό στο όνομά τους ως «σωτήρων», ψήφισαν να στηθούν εικόνες τους και να στεφανωθούν πατέρας και γιος με χρυσά στεφάνια και πρόσθεσαν στις δέκα φυλές άλλες δύο: Τις Δημητριάδα και Αντιγονίδα. Οι Αθηναίοι ήταν άλλωστε οι πρώτοι που τους αποκάλεσαν βασιλιάδες.

Στα 306, ο Δημήτριος ο Πολιορκητής κατατρόπωσε στη Σαλαμίνα τον στόλο του Πτολεμαίου. Μετά, προσπάθησε να πάρει τη Ρόδο αλλά απέτυχε. Στράφηκε στη Σικυώνα και το Άργος και τις κυρίευσε. Στα 301 π.Χ., στην Ιψό, νικήθηκαν κι αυτός κι ο πατέρας του από τους συνασπισμένους αντιπάλους τους. Ο Αντίγονος σκοτώθηκε στη μάχη, ο Δημήτριος παρηγορήθηκε ως βασιλιάς της Μακεδονίας. Επιχείρησε να ανακτήσει την Ασία αλλά απέτυχε. Οι Αθηναίοι ξαναγύρισαν στην αφάνεια.

Η υποταγή στους Ρωμαίους ήρθε τη στιγμή της μέγιστης κατάπτωσης (146 π.Χ.). Εξήντα χρόνια αργότερα, στον πόλεμο της Ρώμης με τον Μιθριδάτη, η Αθήνα διάλεξε λάθος στρατόπεδο. Ο Ρωμαίος Σύλλας την πολιορκήσε (87 π.Χ.). Τη νύχτα της 1^{ης} Μαρτίου του 86 π.Χ., εισέβαλε στην πόλη. Σφαγές και καταστροφές ακολούθησαν. Η Αθήνα και ο Πειραιάς ξεθεμελιώθηκαν. Ποτέ πια δεν θα ξαναχτιζόνταν όπως πριν. Στα 52 μ.Χ., ο Απόστολος Παύλος δίδαξε τον χριστιανισμό, με αφορμή την επιγραφή «τω αγνώστω θεώ» σε βωμό που είχαν στήσει οι πάντα ανήσυχoi Αθηναίοι.

Στους επόμενους αιώνες, η πολιτική κατάρπωση της Αθήνας συνδυάστηκε με ειρήνη που επέτρεψε την σταδιακή της ανάκαμψη. Και την εξασφάλιση κάποιας ελευθερίας. Την εποχή των αυτοκρατόρων, ο ελληνικός πολιτισμός είχε κερδίσει τους κατακτητές και «τα κλέη των προγόνων» λειτουργούσαν λυτρωτικά για τους Αθηναίους. Η πόλη έγινε μόδα να χαϊδεύεται από τους αυτοκράτορες.

Ρωμαίοι και Έλληνες ευεργέτες:

Ο Αδριανός (γεννήθηκε το 76 μ.Χ., έγινε αυτοκράτορας το 117, πέθανε το 138) είχε πάθος με τα γράμματα και τις τέχνες. Κι έγινε εραστής της Αθήνας που την είχε δεύτερο σπίτι του. Επέκτεινε την πόλη προς τη μεριά του Σταδίου και του Ιλισού, έστησε την πύλη που φέρει το όνομά του και χωρίζει την παλιά Αθήνα (του Θησέα) από την καινούρια (τη δική του), δημιούργησε το Αδριανέιο υδραγωγείο (με το οποίο υδρευόταν η Αθήνα ως μετά το 1700) κι έκτισε σπουδαία οικοδομήματα, ανάμεσα στα οποία και τη Βιβλιοθήκη, στα βόρεια της Ακρόπολης. Οι Αθηναίοι τον εξέλεξαν επώνυμο άρχοντα και του έφτιαξαν ναό, να τον έχουν θεό τους. Τον διαδέχτηκε ο Αντωνίνος ο Ευσεβής (138 – 161) και η Αθήνα απήλαυσε χρόνια ειρήνης όπως όλος ο τότε κόσμος. Ο Τιβέριος Κλαύδιος Ηρώδης, επιλεγόμενος Αττικός (101 – 178), αυτά τα χρόνια πρόσφερε τις ευεργεσίες του στην πόλη. Γεννήθηκε στον Μαραθώνα, κληρονόμησε τεράστια περιουσία και την διέθεσε χτίζοντας το Ωδείο Ηρώδη του Αττικού που και σήμερα χρησιμοποιείται, το στάδιο κ.λπ.

Ο πατέρας του, Τιβέριος Κλαύδιος Ηρώδης ο Μαραθώνιος, βρέθηκε πάμφτωχος με δημευμένη την πατρική του περιουσία αλλά στάθηκε τυχερός. Ανακάλυψε τεράστιο θησαυρό σ' ένα χαντάκι. Φοβήθηκε και τον δήλωσε στον αυτοκράτορα που όμως δεν τον είχε ανάγκη. Του απάντησε: «Χρω οίς εύρηκας» (χρησιμοποίησε ό,τι βρήκες). Ο Ηρώδης ανταπάντησε πως ό,τι βρεθεί ανήκει στον αυτοκράτορα. Κι αυτός του το ξέκοψε: «Και παραχρώ τω ερμαίω, σον γαρ εστί» (δικός σου είναι). Ο τυχερός ξόδεψε πολλά σε διάφορες πόλεις, κάμποσα στην Αθήνα. Ο γιος του, πολλά στην Αθήνα, κάμποσα σε άλλες πόλεις. Όσα έμειναν, τα άφησε κληρονομιά στους Αθηναίους (μια μνα τον χρόνο στον καθένα).

Η πόλη ανέκαμψε για λίγο. Στη συνέχεια όμως περιέπεσε στην αφάνεια. Το διοικητικό και πνευματικό κέντρο μετατοπίστηκε στην Κωνσταντινούπολη. Στα 529, ο αυτοκράτορας

Ιουστινιανός έκλεισε τις φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας. Για πολλούς αιώνες, σποραδικά μόνο η πόλη ερχόταν στην επικαιρότητα.

Οι τρεις αυτοκράτειρες:

Είχε προηγηθεί μια ακόμη αναλαμπή. Χάρη στην Αθηναΐδα (402 – 460 μ.Χ.), την πρώτη από τις τρεις αυτοκράτειρες που η Αθήνα έδωσε στη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Ήταν κόρη του σοφιστή Λεόντιου Ηρακλείτου και ήταν πανέμορφη. Ο Θεοδόσιος Β' ο Μικρός ήταν εγγονός του συνονόματου Μεγάλου που το 395 χώρισε το ρωμαϊκό κράτος σε Ανατολικό και Δυτικό. Στα 408 έγινε αυτοκράτορας. Κατάφερε να μείνει στην ιστορία ως ανάξιος και αποτυχημένος. Μετά από καμιά δεκαριά χρόνια στον θρόνο, γνώρισε την Αθηναΐδα και την ερωτεύτηκε παράφορα. Στα 19 της, η Αθηναΐδα βαπτίστηκε, πήρε το όνομα Ευδοκία, παντρεύτηκε τον Θεοδόσιο κι έγινε αυτοκράτειρα (421). Επηρέασε σε μεγάλο βαθμό τον άνδρα της και βοήθησε την Αθήνα χωρίς να καταφέρει να της προσδώσει την παλιά της δόξα. Μετά από είκοσι χρόνια γάμου, ερωτεύτηκε τον αυτάρχη Παυλίνο. Ο παράνομος δεσμός έφτασε στ' αφτιά του αυτοκράτορα και η Ευδοκία έφυγε στην Παλαιστίνη (443), όπου έζησε ως τον θάνατό της, το 460. Ο αυτοκράτορας είχε πεθάνει δέκα χρόνια νωρίτερα.

Ειρήνη η Αθηναία:

Η Ειρήνη η Αθηναία ήταν η δεύτερη αυτοκράτειρα που η πόλη της Αθήνας έδωσε στη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Η πανούκλα που χτύπησε την Κωνσταντινούπολη επί αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Ε' (741 - 775), αφάνισε τον πληθυσμό της πόλης. Ο Κωνσταντίνος μπόλιασε τις συνοικίες της με μετακινήσεις Ελλήνων από την Κυρίως Ελλάδα και τα νησιά. Ανάμεσα στους μετανάστες ήταν και η οικογένεια της Ειρήνης από την Αθήνα. Η κοπέλα ήταν όμορφη, χριστιανή και θεοσεβούμενη. Ως γνήσιος Ίσαυρος, ο Κωνσταντίνος τσάκισε μian εξέγερση που υποκίνησαν οι εικονολάτρες κι άρχισε να καταργεί το ένα μετά το άλλο τα μοναστήρια, τα οποία μετέτρεπε σε στρατώνες. Όποιοι καλόγεροι αντιστέκονταν, σκοτώνονταν επιτόπου. Στα 769, ο φυματικός γιος του, Λέων Δ'

Χάζαρος, γνώρισε την Ειρήνη, την ερωτεύτηκε και την παντρεύτηκε. Ο Κωνσταντίνος πέθανε το 775. Η Ειρήνη βρέθηκε σύζυγος αυτοκράτορα. Στα 780, έμεινε χήρα, επίτροπος του ανήλικου παιδιού της Κωνσταντίνου Στ' και άρα ουσιαστική κυρίαρχος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Το πρώτο που έκανε εκείνη, ήταν να απολύσει όλους τους υπουργούς και αξιωματούχους του πεθερού της και να προσλάβει δυο ευνούχους που ανταγωνίζονταν μεταξύ τους. Οι Άραβες γύρισαν στη Μ. Ασία οχυρώνοντας τις πόλεις κλειδιά και οι Βούλγαροι έστησαν την ηγεμονία τους. Μόνον οι Σλάβοι δεν μπόρεσαν να επωφεληθούν. Η Ειρήνη αναζήτησε στηρίγματα στη Δύση. Μια πρεσβεία στάλθηκε στον Κάρολο των Φράγκων (μοναδικό ηγεμόνα από το 771) που δεν βρισκόταν και στην καλύτερή του φόρμα.

Το προξενικό της Ερυθρώ ς:

Πολεμώντας συνεχώς, ο Κάρολος δεν μπόρεσε να νικήσει τους Άραβες της Ισπανίας και να επεκτείνει το κράτος του νότια των Πυρηναίων. Στη μάχη του Ρονσεβάλ (778) σκοτώθηκε ο ανιψιός του Ρολάνδος. Ο θάνατός του τραγουδήθηκε από τους Φράγκους, που δημιούργησαν το "Έπος του Ρολάνδου", αντίστοιχο προς το βυζαντινό "Έπος του Διγενή Ακρίτα". Η βυζαντινή αντιπροσωπεία έφτασε στο παλάτι του τυλιγμένη στη χλιδή και την επισημότητα. Η πρόταση ήταν σαφής:

Γράφει ο χρονογράφος της εποχής:

«Απέστειλεν η Ειρήνη Κωνσταντίνον σακελλάριον (=εκκλησιαστικό αξιωματούχο) και Μάμαλον τον πριμικήριον (=αυλικό αξιωματούχο) προς Κάρουλον τον ρήγα των Φράγκων, όπως την αυτού θυγατέρα, Ερυθρώ λεγομένην, νυμφεύσεται τω βασιλεί Κωνσταντίνω τω υιώ αυτής».

Ο Κάρολος είχε μια κόρη που η Βυζαντινοί ονόμαζαν Ερυθρώ. Η Ειρήνη είχε γιο τον ανήλικο ακόμα Κωνσταντίνο. Αν τους πάντρευαν, οι Φράγκοι θ' αποκτούσαν ισχυρούς συμμάχους στ'

ανατολικά. Η τιμή ήταν από αυτές που δεν μπορεί κανένας να τις αρνηθεί. Το βασιλόπουλο του παραμυθιού γαμπρός ενός ταλαίπωρου μονάρχη της άγριας ευρωπαϊκής Δύσης! Φυσικά και δέχτηκε. Ήταν το 781. Οι αρραβώνες έγιναν με αλληλογραφία.

Κι ενώ ο Κάρολος βυθίστηκε σε σκέψεις για το νόημα της αυτοκρατορικής χειρονομίας, η Ειρήνη «κατέλιπεν Ελισαίον τον ευνούχον και νοτάριον (=στενογράφο) προς το διδάξαι αυτήν (δηλαδή την Ερυθρώ) τα τε των Γραικών γράμματα και την γλώσσαν και παιδεύσαι αυτήν τα ήθη της Ρωμαίων βασιλείας».

Η Ειρήνη χρειαζόταν τη συμμαχία για να τα βγάλει πέρα στο εσωτερικό της χώρας, καθώς οι παλιοί στρατιωτικοί δεν έβλεπαν με καλό μάτι τις ερωτοτροπίες της με τα μοναστήρια και την αποδυναμωμένη Εκκλησία. Ο πάπας ευλόγησε τη συμμαχία, καθώς την είδε σαν μια καλή ευκαιρία για την ανάδειξη της Ρώμης στην πρωτοκαθεδρία της χριστιανοσύνης. Πρωτοκαθεδρία που τότε ανήκε στο πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Κι ο Κάρολος πολέμουσε:

Κατάφερε να καταλύσει το κράτος των Λογγοβάρδων της Ιταλίας (783), να διαλύσει το κράτος των Αβάρων και να ενώσει στο σκήπτρο του όλα τα εδάφη που σήμερα απαρτίζουν τα κράτη Γαλλίας, Γερμανίας, Αυστρίας και Ιταλίας.

Στην Κωνσταντινούπολη, οι καλόγεροι έπεισαν την Ειρήνη να αποκαταστήσει τη λατρεία των εικόνων (787, Ζ' Οικουμενική Σύνοδος της Νικαίας) και, τον επόμενο χρόνο, να διαλύσει τον αρραβώνα του γιου της με την κόρη του Καρόλου και να τον παντρέψει με τη Μαρία την Παφλαγονία. Ο Κάρολος δεν αντέδρασε αμέσως.

Η φιλόστοργη μητέρα:

Στα 790, ο Κωνσταντίνος Στ' ενηλικιώθηκε, οπότε αναγκαστικά η Ειρήνη παραμερίστηκε. Όμως, ο νέος αυτοκράτορας δε φημιζόταν για την εξυπνάδα του. Δυο χρόνια αργότερα, προσέλαβε τη μητέρα του ως συμβασίλισσα, κάνοντας τους στρατιωτικούς να βγουν από τα

ρούχα τους. Στα 795, έδιωξε και τη γυναίκα του για να παντρευτεί κάποια Θεοδότη, υπάλληλο της αυλής, οπότε εκκλησιαστικοί και μοναχοί στράφηκαν εναντίον του. Στα 796, οι Βούλγαροι ξεκίνησαν εκστρατεία κι έφτασαν ως τα πρόθυρα της Κωνσταντινούπολης, αποκαλύπτοντας στον λαό και την ανικανότητά του.

Η Ειρήνη καλλιέργησε την αντιδημοτικότητα του γιου της και οργάνωσε δολοφονική απόπειρα εναντίον του (797). Ο Κωνσταντίνος το 'σκασε στην ασιατική ακτή, όπου τον πρόλαβαν οι άνθρωποι της μητέρας του και τον έσυραν στο παλάτι. Ήταν Δεκαπενταύγουστο, όταν, με εντολή της Ειρήνης, τον τύφλωσαν. Η φιλόστοργη μητέρα έμεινε μόνη στον θρόνο, ενώ, στη Δύση, μεσουρανούσε το άστρο του Καρόλου.

Στις 25 Δεκεμβρίου του 800, ο πάπας Λέων ο Γ' (795 - 816) τον αναγόρευσε αυτοκράτορα των Ρωμαίων. Ήταν πια ο Κάρολος Α' ο Μέγας ή Καρλομάγνος, ο πιο μεγάλος αυτοκράτορας της ευρωπαϊκής Δύσης.

Αυτοκράτορας ο Καρλομάγνος, αυτοκράτειρα και η Ειρήνη η Αθηναία. Ο Φράγκος συνέλαβε το φιλόδοξο σχέδιο: Της πρότεινε να παντρευτούν. Θα ένωναν τα κράτη τους σε μια απέραντη αυτοκρατορία από τον Ατλαντικό ως τη Συρία. Η Ειρήνη δέχτηκε. Οι ετοιμασίες ξεκίνησαν αλλά παρατράβηξαν. Το πράγμα κολλούσε στο ότι μια τέτοια κίνηση σήμαινε ντε φάκτο αναγνώριση Δυτικού Ρωμαϊκού κράτους. Και το μόνο κράτος που εδικαιούτο να ονομάζεται ρωμαϊκό (συνεχιστής και διάδοχος της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας) ήταν το Βυζαντινό. Οπότε, ο γάμος ουσιαστικά ισοδυναμούσε με προδοσία.

Πάνω στις συζητήσεις για το πώς μπορούσε να διευθετηθεί το ζήτημα, επαναστάτησαν οι δημόσιοι υπάλληλοι, ανέτρεψαν την αυτοκράτειρα, ξέχασαν πως ο γιος της ζούσε ακόμα κι αναγόρευσαν αυτοκράτορα τον υπουργό Νικηφόρο (802). Η Ειρήνη βρέθηκε εξόριστη στο Πριγκιπωνήσι (κοντά στη Μυτιλήνη), όπου και πέθανε το 803. Ο Νικηφόρος Α' ξανάρχισε την εικονομαχία και βάλθηκε ν' ανορθώσει το ρημαγμένο κράτος. Σκοτώθηκε το 811 πολεμώντας τους Βουλγάρους.

Η τρίτη αυτοκράτειρα που η Αθήνα έδωσε στη Βυζαντινή αυτοκρατορία ήταν η Θεοφανώ , ανιψιά της Ειρήνης της Αθηναίας. Παντρεύτηκε τον γιο του Νικηφόρου, Σταυράκιο, που έγινε αυτοκράτορας το 811, μετά τον θάνατο του πατέρα ου. Μέσα στον χρόνο, τον εκθρόνισε ο Μιχαήλ Α΄ Ραγκαβής. Η Θεοφανώ κλείστηκε σε μοναστήρι.

Στα 1019, την Αθήνα επισκέφτηκε ο αυτοκράτορας Βασίλειος Β΄ ο Βουλγαροκτόνος. Ανέβηκε στον Παρθενώνα που είχε μετατραπεί σε εκκλησία της Παναγίας της Αθηνιώτισσας και παρακολούθησε τη θεία λειτουργία. Δυο αιώνες αργότερα, την πόλη προσπάθησε να πάρει ο Λέων Σγουρός, ηγεμόνας του Ναυπλίου και του Άργους. Συνάντησε τη σθεναρή αντίσταση του μητροπολίτη Μιχαήλ Ακομινάτου που οχυρώθηκε στην Ακρόπολη (1204). Ο επιδρομέας έφυγε άπρακτος αλλά οι επόμενοι πήραν την πόλη. Ήταν οι Βουργουνδοί του Ντε λα Ρος.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 17.3.2010)